

7

pátek 19. 5. 2017

To, že máš vzdělání, tě uzavře do ulity s těmi 10 procenty a zbytek nevnímáš. Zajímáš se o věci, ke všemu se vyjadřuješ, ale stále se pohybuješ jenom v tom, například, divadelním okruhu.

TEREZA HOFOVÁ

Dílo **2-3**Rozhovor s Tomášem Vtípilem **4**Spoiler **6**

À propos Studio Hrdinů

DOMINIKA ŠIROKÁ

Prečo ste prišli na tohtoročnú Divadelní Floru? Túto otázku sme si kládli počas včerašieho stretnutia so študentmi, ktorí tento rok na našu veľkú radosť obsadili olomoucký festival. Pre mnohých bol jedným z hlavných ťahákov práve tohtoročný profil Studia Hrdinů. A niet sa čomu diviť. Kritikmi vyzdvihoaná scéna v útrobách pražských Holešovic je momentálne vnímaná ako jeden z ostrovov ambiciózneho súčasného českého divadla. Po Divadle Komedie či Divadlu Na zábradlí je to tak práve Studio Hrdinů, ktoré Divadelná Flora predstavuje vo veľkorysej prehliadke. Spoznávanie vyhlásenej pražskej scény vyvrcholí sobotňajúšou debatou s predstaviteľmi divadla v šapitó Konviktu. Tak si ju nenechajte ujsť!

Prepojenosť medzi Studiom Hrdinů a olomouckou Florou má priam svoju tradíciu. Môže za to enkláva bývalého Divadla Komedie, ktorá mala pre časté hostovanie na Flore v Olomouci svoj druhý domov. (Spomínate si na veľkolepé lúčenie s Komedii v roku 2012?) Práve časť zatvoreného divadla sa presunula kam inam než práve do Hrdinů (režisérka Polívková, herec Majer a im podobní). V divadle na Letné sa dokonca údajne svietli svetlami, ktoré divadlu venovala vedúca osobnosť bývalej Komedie Dušan David Pařízek.

À propos Pařízek. Po minuloročnom profile jeho viedenskej tvorby (Směšná temnota, Sebeobviňování) sa režisér vracia na Floru s jedným z jeho najzásadnejších projektov „pokomediovskej“ éry – s Kauzou Schwejk. Na javisku sa tu stretávajú herci z Theater Bremen a zo Studia Hrdinů (!), ktorí sa budú na prahu rozpadu Rakúsko-Uhorska spoločne pokúšať dohodnúť na rozsudku dobrého vojaka Švejka. Ako toto súvisí s Tekutou Európou, uvidíme už dnes večer. Tak veľa Spaß!

A pokiaľ by ste sa pýtali na to, akože vie Franz Pätzold tak dobre českú hymnu (videozpravodaj č. 5): zájdite si niekedy na Švejka do mnichovského Residenztheateru. Franz sa tam predstaví ako lámač srdc nadporučík Lukáš.

CHYBÍ NÁM BRUTÁLNÍ SÍLA

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Inscenácia DÍlo pražského Studia Hrdinů nůti k sebareflexii spôsobu života západnej civilizácie. Témy hry Elfriede Jelinek režisér Miroslav Bambušek zabalil do rozmanitého vizuálu plného fantastických obrazov, ktorý doplnil živou psychadelickou hudbou. Po festivalovom predstavení som sa rozprávala s celým inscenačným tímom.

PÁ 19. 5.

11:00 Divadlo Tramtarie | uzavřené představení

Boris Vian

PĚNA DNÍ

Divadlo Tramtarie Olomouc

Smutnoveselá klauniáda o velké lásce a smrti dvou mladých lidí v režii Hany Mikoláškové.

13:30 Divadlo na cucky | Freskový sál

Ingeleiv Berstad & Kristin Ryg Helgebostad

taneční workshop

16:30 S-klub

Hermann Broch – Ivan Buraj

NÁMĚSÍČNÍCI (Imitace a tušení)

HaDivadlo Brno

Éterická expozice „rozpadu hodnot a zániku starého světa“ na přelomu 19. a 20. století. Mnohvrstevnatá románová trilogie předního evropského modernisty v radikální úpravě uměleckého šéfa brněnského souboru Ivana Buraje.

17:00 schodiště vedle vily Primavesi | volný vstup

Ulrich Hub

TUČŇÁCI NA ARŠE

Divadlo na cucky Olomouc

Pohádka o potopě světa i síle přátelství v režii Zdeňka Vévody.

17:00 Divadlo na cucky | Galerie W7 |

Muzeum umění Olomouc

Tichá pošta! & Dovnitř, ven a zase dovnitř!

Pouliční happening a akční program pro děti a dospělé v rámci tradiční Muzejní noci.

20:00 Moravské divadlo

Jaroslav Hašek – Dušan D. Pařízek

KAUZA SCHWEJK

Studio Hrdinů Praha – Theater Bremen – Wiener Festwochen

Nezvyklý výklad arcidíla české literatury. Důsledně demytizující pohled na neodvratnou demontáž mnohonárodnostního mocnářství s typicky středoevropským intermezem. Kolo-sální „zmatení jazyků“ v mrazivé i hravé adaptaci Dušana D. Pařízka. Představení bude uvedeno s českými titulky.

23:00 Konvikt | šapitó | volný vstup

Tekutý Jukebox

hudební samoobsluha

Prečo ste sa rozhodli inscenovať práve hru DÍlo od Elfriede Jelinek?

Miroslav Bambušek: V prípade inscenácie DÍlo jde o spolupráci Studia Hrdinů s občanským sdružením Mezery. Text jsem původně vybral, protože zapadal do konceptu mého projektu s názvem Písňe o zemi, na kterém se sdružením pracuji. V tom čase jsem dostal pozvání režirovat v Studiu Hrdinů, a tak jsem Janovi Horákovi, dramaturgovi, nabídl tohle a on souhlasil.

Ako ste s hrou pracovali? Upravovali ste ju, vkladali ste do nej vlastné texty?

M. B.: Původně má hra asi 40 stran, je to poměrně hutný materiál. My jsme použili přibližně 20 stran, k tomu jsme přidali legendární Vergiliův text Zpěvy rolnické a ode mě je tam asi jeden odstavec. V původní hře totiž nejsou postavy, ty jsme museli

vytvořit my. Fenomén čerta tam taky vůbec není, ten jsme si půjčili od Ch. D. Grabeho – z jeho hry Žert, satira, ironie a hlubší význam. Samozřejmě dost věcí vzniklo i na základě zkoušení. Je to naše kolektivní práce.

Do akej miery sa teda do procesu tvorby zapájali herci? Jako prebiehala vaša spolupráca?

Milan Stehlík: Přiznám se, mně trvalo dlouho, než jsem vůbec pochopil, o co jde. S Mirkem ale nedělám prvně, takže jsem pak tu jeho poetiku rozluštil a nakonec jsem byl rád, že mě do toho vzal.

Robert Mikluš: Zkoušení bylo perfektní. Mě na DÍle baví to, že pokládá nezvyklé a někdy i nepříjemné otázky, které dokážou zatnout do živého. Pojednává o věcech, o kterých se moc nemluví – lita to tam jak kostlivci ze skříní. Podává reflexi nám, jako západní civilizaci, ale nedojímá se. Je cynická, vysmívá se kýči a se-

Na nové kulturní centrum
v Olomouci jste už přispěli
527 480 Kč. Děkujeme!

Dolní vám.

www.hithit.com/dolnivam

bedojetí, kterým v dnešní době trpíme.

Tereza Hofová: Mě bavilo právě to, že ve hře nejsou postavy – tím se výpověď stává osobnější. Nevznikne z toho teze ve smyslu „ukážme na ty špatný a udělejme o nich divadlo“. Člověk si to může připustit a vypovídat i sám o sobě, co sice nemusí být vždy příjemné, ale proto to vlastně děláme. Míra je velkej srdcař, takže je to celé hodně upřímné.

Dora Bouzková: Já taky s Mirkem nespolupracuji poprvé, takže jeho postupy znám. Témata hry jsou hluboký, no zároveň ne jednoduše čitelný. Jenom když hrajeme všichni za sebe, má inscenace opravdovou sílu. Do procesu tvorby se musíme položit, prožít to, abychom pak na scéně nepůsobili falešně, jako loutky.

Jakub Gottwald: Mně to přijde jako očistný, upřímný a čistý dílo. Přímochárý, výpovědný a na současné scéně hodně důležitý.

T. H.: Hlavně je v tom zobrazená naše přítomnost. Ne ve znaku, symbolu, ale prostřednictvím událostí, které se na scéně dějí.

Obraz dnešního člověka je v inscenácii vykreslený dosť temne. Vedie povrchný konzumný život a nestará sa o nič iné okrem svojho pohodlia. Sme na tom naozaj až tak zle?

M. B.: Samozrejme, že když řešíme takové téma, musíme se obrátit k extrému. My jsme kultivovaní ve smyslu, že máme vzdělání, že se vzděláváme i nadále... Ale takových lidí není moc, je to možná tak 10 %, co by jsme si říkali... Když ale člověk vyndá paty ze svého světa, například uměleckého, a jede do Kaprunu na lyže, tak potká tohle – lidi z naší inscenace.

T. H.: Nebo je to naopak. To, že máš vzdělání, tě uzavře do ulity s těmi 10 procenty a zbytek nevnímáš. Zajímáš se o věci, ke všemu se vyjadřuješ, ale stále se pohybuješ jenom v tom, například, divadelním okruhu.

M. S.: Moc sice nemám přehled o tom, co se děje v současném divadle, ale když už něco vidím, většinou jsem zklamaný, protože je to povrchní nebo hodně načančané. Všechno jsou to nějaký exhibice. Nepamatuju, kdy jsem byl na představení, po kterém bych si řekl „ano, to je o našem světě“. Dílo mám rád, protože je jiné, ukazuje naši realitu.

Do hry ste pridali čerta, ktorý ostatné postavy prinúti k sebaspytovaniu. Aká sila by mohla ľudí podnietiť k sebareflexii v reálnom živote?

M. B.: Může to být spisovatel, kněz, divadlo nebo film – určitě kultura všeobecně. A jestli je to v našem podání čert, temná bytost, tak proto, že právě taková brutální síla tu chybí. Naši zhyčkaný společnosti se po tom vnitřně stýská!

Takže to môžete byť aj vy?

(Veľký smiech a pritakávanie zo strany hercov.)

M. B.: Já s touhle sluneční partou! ... to trochu jsem. Můj projekt Písně o zemi je taky o práci.

MIROSLAV BAMBUŠEK

vystudoval filozofii a překladatelství francouzštiny a starořečtiny na Institutu základů vzdělanosti UK. Divadlo vnímá jako prostředek pro reflexi politických a sociálních témat, inscenace často zasazují do industriálních prostor.

OPULENTNÁ SNAHA O PREROD MODERNÉHO ČLOVEKA

KATARÍNA CVEČKOVÁ

Jednou z věcí, které charakterizují dnešní konzumní dobu, sú firemné, podnikové a iné teambuildingy, workshopy a tzv. únikové zážitkové hry. V inscenácii Dílo je tento fenomén využitý ako formálny ale aj ideový rámec. Štvorica modelových postáv reprezentujúcich dnešnú civilizáciu podstupuje bizarný teambuilding, ktorého vrcholom by mal byť návrat k prírode a očistenie sa od hriechov konzumu. Zároveň je však táto úniková hra i návratom do minulosti plnej budovania, vysilujúcej práce a smrti.

Režisér Miroslav Bambušek v inscenácii hry Elfriede Jelinek stavia vedľa seba dve výrazné línie: historické udalosti okolo rakúskeho Kaprunu (ktorý je napriek tragickej minulosti rajom turistov) a súčasne tému modernej vypätej doby. Pre dvoch typických Petrov (Robert Mikluš, Jakub Gottwald) a dve bežné Heidy (Dora Bouzková, Tereza Hofová) je hlavným cieľom skvelá dovolenka plná intenzívnej zábavy, veď ide predsa o ich zaslúžený oddych! Spoza rohu na nich však už číha čert Bohouš (Magdalena Sidonová) a diabol Luboš (Milan Stehlík), ktorí majú pre štvoricu pripravený bohatý program: budovanie, ničenie, utrpenie, pohľad do vlastného svedomia

a napokon smrť v igelitových vreciach. Až sa zdá, že jedinou možnosťou, ako dosiahnuť prerod moderného človeka, je nechať ho (ne)prežiť minulosť odznova. Ak to nepomôže, zostáva staré dobré varenie zlých duší v diabolskom kotly, alebo po novom – utopenie v kadiach plných vody, ktorá pochádza z elektrárne v Kaprunu.

Obdobne bohatý program ako čertovská dvojica si pre diváka pripravil i režisér. Na javisko prináša priehrštie výtvarných nápadov, rôznych metaforických obrazov a akcií, ktoré dávajú raz väčší, inokedy menší zmysel, a nemusia na seba ani nutne nadväzovať. Popri Jelinekovej texte, ktorý si vyžaduje väčšiu dávku diváckej pozornosti, je takýto opulentný inscenačný prístup miestami kontraproduktívny. Nepomáha ani tempo inscenácie, ktoré sa po akčnom a energickom začiatku stáva čoraz rozvláčnejším. Práve posledný silný obraz pomyselného varenia v kotly však jemnú dávku nudy z predošlých scén kompenzoval. Výraznú podporu režisér však naopak našiel v hereckom kolektíve, z ktorého najviac vyniká diabolsky drásavá Magdalena Sidonová. Sugestívnou súčasťou celku je iste živá hudba, o ktorú sa postaral Tomáš Vtípil.

„NEDĚLÁM HUDBU KVŮLI ÚČINKU“

BARBORA KAŠPAROVÁ

Šapitó (zlidověle chlastan) se během koncertu proměnilo v psychedelickou továrnu, produkující hudební polotovary ze zvuků, ruchů, tónů, hlasu, namixované bubnováním. Hudební alchymista Tomáš Vtípil tvoří hudbu, která by mohla odpovídat pocitům z aktuálních událostí, které se ve světě dějí. Pocitům z tekuté (močálovité) Evropy. Je asi 00:15. Příští Tomášův koncert se koná 2. 6. v brněnské Ponavě.

Jak bys charakterizoval svou hudbu?

Hudba. To stačí, ne?

Jaké používáš nástroje a technologie?

To záleží na konkrétním projektu. Tady na koncertě jsem měl některé sekvence připravené dopředu, prefabrikáty, které jsem živě promíchával, a k tomu hrál na housle a dechový MIDI kontroler. Občas používám glitchový zvuk. To je zvuková chyba, která vyprodukuje takový ten krkolomný neidentifikovatelný zvuk. To je moc pěkný zvuk a dobře se z toho dělají různé perkuse a rytmické struktury. Glitch používám docela často, ale není to nic nového. Dělá se to už dlouhá léta. Často také pracuji s nahrávkami samplů z veřejného prostoru. Jde o krátké nahrávky reálných zvuků často ne-hudebního původu. Zároveň používám syntáky, tónové generátory i klasické nástroje, ale vlastně v nich nevidím žádný velký rozdíl. Mohli bychom se ponořit do estetických teorií o tom, jak moc mě jako skladatele ovlivní, jaký má zvuk původ, ale rámcově považuji tóny i nehudební zvuky za zcela rovnocenné prostředky.

Jak začíná tvůrčí proces komponování skladby? Co tě inspiruje?

Sednu si anebo si stoupnu k nějakému nástroji či jen ke kusu papíru a prostě si jen něco zahraju nebo zaznamenám. Samotné rozhodnutí, že to udělám, je začátek tvorby. To nepotřebuje žádnou vnější inspiraci.

Mají tvé koncerty nějaký koncept, či jen improvizuješ?

I improvizace může být konceptuální. Tady na koncertě jsem hrál asi více než z padesáti procent fixované věci. Improvizace měla jen doplňkový charakter.

Jak probíhá tvůrčí komunikace s bubeníkem během koncertu?

Záměrně jsem před ním tajil, co budeme tady na koncertě hrát, a zajímalo mě, co si z toho vezme. Protože vím, že to je dobrý a citlivý bubeník, nechtěl jsem ho dopředu zatěžovat mými záznamy či ho omezovat zadáním. Dal jsem mu instrukce jen ve třech větách. Že to bude hlasité, ale velmi něžné. Že by bylo dobré, kdyby hrál něco jiného než já. A to asi někdy budu přehánět, tak ať se na to připraví.

Jaký má tvoje hudba účinek? Na publikum a na tebe?

To je zajímavá otázka. Nedělám hudbu kvůli účinku. Jen mě určitým způsobem zajímá, jak zvuky zní a co dohromady vytváří. Samozřejmě, že to všechno nějak působí. Někoho to může odpuzovat a na někoho to má možná očištný, katarzní účinek, což je osvědčený trik u dlouhých zvukových ploch. Odměna pro ty, kteří vydrží až do konce.

Jak jsi připravoval scénickou hudbu pro inscenaci Dílo Miroslava Bamuška?

S Miroslavem Bamuškem jsme se před časem domluvili, že pro něj udělám hudbu. Měl představu, že by tam měl být alpský roh, na což jsme bohužel nesehnali žádného hráče. Nakonec to dopadlo tak, že jsem si koupil dechový MIDI kontroler. Tvorba scé-

nické či filmové hudby vždy dost závisí na tom, s kým člověk spolupracuje. Měl jsem určitou představu o tom, co si Míra pro svou inscenaci představuje, a věděl jsem také, že budu spolupracovat s bubeníkem Janem Horváthem. Před zkoušením jsem měl připravené již hotové hudební struktury, ale v konečném tvaru inscenace jich zbylo minimum. Hodně jsem nakonec vycházel ze samotného zkoušení. U Míry je to tak téměř vždycky. Během zkoušek se nemění jen hudba, ale i text. Není ten typ režiséra, který má hotovou představu a tu pak realizuje na jevišti. Vše vzniká během tvůrčího procesu.

A jak jsi se dostal ke komponování elektroakustické hudby?

To přijde k člověku úplně obyčejně. Hraje třeba lidovky na cimbál. To je úplně normální a dělá to spousta lidí, není to rozhodně žádná solitérní činnost. Ty taky nahráváš rozhovor na diktafon místo toho, abys to psala těsnopisem. Dnes tak pracuje úplně každý.

TOMÁŠ VTÍPIL

(*1981) Brňák, hudebník, skladatel scénické i filmové hudby a „výrobce hluku“. Jako performer vystoupil na letošní Floře v projektu EAU DE VIE a v inscenaci Dílo Miroslava Bamuška, pro kterou vytvořil scénickou hudbu. Elektroakustický experimentátor pracuje mimo jiné s prvky loop, glitchovým zvukem a často improvizuje.

SPOILER ALERT

MARTIN MACHÁČEK

Člověk si zvykne na ledacos – třeba že nemusí nutně porozumět modernímu umění, a tím pádem všemu, co se na jevišti děje. Od toho je Wikipedie, případně nějaká další encyklopedie nebo databáze, aby mu to vysvětlila. On se díky tomu porozumění něčemu přiučí (např. jak skončí Anna Karenina). Při takovém pročítání podobných materiálů na něj vyskočí výstražné upozornění, že následující článek odkrývá děj, případně zásadní zvraty; zkrátka že je v něm spoiler. Norské trio Berstad/Helgebostad/Wigdel do Olomouce také jeden takový spoiler, respektive Spoiler přivezlo. Co mělo ovšem být jeho obsahem, v něm ukrytým sdělením a skandálním odhalením, zůstává zahaleno. Možná to soubor potratil někde po cestě v nákladovém prostoru (jestli jeli autem, letěli letadlem nebo se částečně plavili na trajektu, nám taky zapomněli sdělit), hlavně „žádný spoilování“.

Minimalismus je prima. Funguje jako struna diamantové pily, která dokáže rozřezat diváčkou trpělivost skrz naskrz. S tímhle přístupem se do publika opřely také norské performerky. Velmi pomalu se plazily po scéně, zabalovaly do divadelních šál, zamotávaly do sebe i rozdávaly pěsti jedna druhé. Občas do toho problikl stroboskop, červené světlo a zaskřípěl nepříjemný zvuk. Formálně velmi stereotypní, protože ze super pomalého tempa nevytěžily nejvíc, spíš jenom zlomek.

Účelem spoileru je něco dopředu vyslepičit a jednoznačně prozradit pointu. Hra s diváckým očekáváním byla velmi příjemnou součástí inscenace, jak nepříjemný byl její průběh. Co ale bylo na Spoileru vážně báječné, byl zvuk, nepříjemná kompozice, noisový soundtrack i bizarní čvachtavé a jinak modulované pazvuky. Jinak bezpříznakové a nesrozumitelné obrazy měly také svůj vrchol – scénu s nafukováním balónek pomocí masivního kompresoru. Tam se hříčka s překvapivým jednáním oproti očekávání podařila performerkám nesmírně vtipně a do důsledku domyslet. Performerka s obludnou rukavicí hladí hrdlo pumpy – není jasné, jestli kompresor bude hlasitý nebo jaký; pak s vlnným pohledem do publika vezme za hadici. Pak s přesností mima z kapsy vytáhne několik balonků a nafoukne je hadicí, jako když Jedi rozžíná světelný meč. Tohle mě bavilo, fakt.

Jenomže to bylo pořád málo.

TEKUTÝ SEMINÁR: ČERVENÁ TEMNOTA

PAVOL VIECHA

Po druhýkrát sa to počas Flory stalo. Prvý raz to spôsobila scéna, kedy Franz Pätzold v Balkan macht frei vyvolával v hľadisku dojem, že diváci sa o chvíľu stanú svedkami násilnej smrti. Druhý raz uhranutý pohľad performerky, ktorú autor tohto textu nemôže nazvať jej krstným menom. Nepozná ho, nezostal totiž po predstavení Spoiler na diskusiu s aktérmi, nechcel si kaziť dojem a túžil len spočinúť čo najdlhšie v ilúzii, nevidieť odličené tváre a nepočuť civilnú reč performerov. Len vytrvať v tranze vyvolanom zvukovými a vizuálnymi podnetmi.

Autor tohto textu získal odstup od samého seba. Zavrie oči a vidí červenú farbu a voskovú tváre. Počas predstavenia cítil úzkosť, teraz už len príjemný pocit, že konečne zažil to, o čom sa zvykne rozprávať na prednáškach Dejín divadla. Sugescia okamihu. Atmosféra, rituál, či tranz sú len prázdne, hlúpe a trápne slová – nie? No niekedy sa podarí zažiť situáciu, kedy dané pojmy treba pre popísanie jedinečného zážitku.

Spoiler ponúkol hodinu mrazivej atmosféry. Performerky sa na javisku doslova zjavili. Unikli z nočných mŕ divákov – bledé líčenie či strnulosť pohybu – a pohrávali sa s jeho očakávaním. Pomalé pohyby mohol kedykoľvek vyskúšať mrštný útok do predných radov, veď ich pohľady tomu napovedali, vnímali každý detail. Frontálne červené svetlo nás len uisťovalo vo vedomí, že niečo nie je v poriadku a pocit bezpečia a pohodlia výrazne absentuje. Čo sa však naozaj pohrávalo s divákovou mysľou, bolo zvukové pozadie. Presne a úderne dramaturgicky vypracovaná zvuková stopa ovládala nádychy a výdychy hľadiska.

Strach bol na mieste. No nie ten o vlastný život, ale ten, ktorý sa obáva o budúcnosť predstavenia. Autor tohto textu si uvedomoval, že za ním je dokonale strávená polhodina intenzívneho divadelného zážitku, no od neprajných priateľov dostal spoiler, že druhá časť predstavenia je odlišná od prvej. A čo ak bude horšia? Čo so skvelým pocitom? Nemal autor odísť už v tejto chvíli? Veď odchádzať počas predstavení je jeho hobby.

Tvorkyne Spoileru ho však opäť prekvapili. Smiech a odľahčenie, balóny a stroboskop. Útlm vystriedala dynamika, úplné využitie scény a zvukové forte končiace v rituálnom tanci pri ohni. Hrôza sa spojila s úprimným smiechom – no nie je to dokonalý paradox?

Autor je študentom odboru réžie (VŠMU)

SO 20. 5.

10:30 S-klub

Hermann Broch – Ivan Buraj

NÁMĚŠČNÍCI (Imitace a tušení)

HaDivadlo Brno

Éterická expozice „rozpadu hodnot a zániku starého světa“ na přelomu 19. a 20. století. Mnohovrstevnatá románová trilogie předního evropského modernisty v radikální úpravě uměleckého šéfa brněnského souboru Ivana Buraje.

10:30 Divadlo na cucky / Freskový sál

THE DRY PIECE

taneční workshop, jehož účastníci vystoupí

v nedělním představení - více informací:

rezervace@divadlonacucky.cz

13:45 Konvikt / šapitó

DEBATA se Studiem Hrdinů

16:00 Moravské divadlo

Michail Bulgakov

MISTR A MARKÉTKA

Moravské divadlo Olomouc

Parafráze faustovského tématu v panoptikálním prostředí meziválečné Moskvy. Fantaskní příběh nadpozemské lásky, rámovaný osudovým setkáním Piláta Pontského s Ježíšem Nazaretským, v režijní vizi Bogdana Kokotka.

19:00 Konvikt / Divadlo K3

Guilherme Miotto – Menno van Gorp

RISE UP

Cenami ověřená inscenace expresivního brazilského choreografa a několikanásobného světového šampiona v breakdance je jiskřivou kombinací rozdílných pohybových přístupů. Sebezničující Menno van Gorp v „tanci za soumraku“!

21:00 Divadlo hudby

Rodrigo Sobarzo

PRINS OF NETWORKS

Chilský alchymista Diego Olea zve na nezapomenutelnou návštěvu do podivuhodného experimentálního modulu. Podmanivý divadelní výzkum přírody, hmyzu i ekologických cyklů v digitálním věku!

22:00 Konvikt / šapitó / koncert

No.c

Zvukově-rytmicko-kompoziční instrumentální experiment s posthardcore kořeny.

23:00 Konvikt / šapitó

DJ René

Rezervace vstupenek propadá 15 min před začátkem, 30 min před produkcí probíhá doprodej vstupenek.

šéfredaktorka: Dominika Šíroková | redakce: Martin Macháček, Katarína Cvečková, Barbora Forkovičová, Barbora Kašparová,
korektura: Petr Pláteník | sazba: Zdeněk Vévoda | foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška | tisk: Tiskárna ČD | web: www.divadelniflora.cz

21. Divadelní Flora je realizována s podporou Ministerstva kultury České republiky, Olomouckého kraje, Statutárního města Olomouce, Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu v Praze, The Performing Arts Fund NL, grantu z Islandu, Lichtenštejnska a Norska, Státního fondu kultury ČR, Velvyslanectví Nizozemského království a Moravského divadla Olomouc; hlavním mediálním partnerem je Česká televize. Pořadatelem festivalu, který se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, je DW7, o.p.s. Hlavní programová linie TEKUTÁ EVROPA je součástí Česko-německého kulturního jara 2017.